

de ikke affkediges af Mangel paa Duelighed eller paa Grund af Svagelighed, og der i det 3die Stykke af Vædringsforlaget under Nr. 159 faar den Bestemmelse, at Ingen kan ansættes som Kapitain i Landevænet, naar han har fyldt sit 45de Aar, saa ser jeg ikke rettere end, at de Premierlieutenanter, der blive istand til at gaa over i Landevænet, kun blive de, der ere affkedigede paa Grund af en Svagelighed, der senere er havet, altsaa et aldeles forvindende Anmaal. Det vil erindres, at den her omtalte Bestemmelse findes ogsaa i vor nuværende Hærløvs, men der er jo den lille Bemærkning derved at gjøre, at Premierlieutenanterne efter vor nuværende Hærløvs have Ret til at tage deres Afsted, naar de have fyldt deres 42de Aar, de have altsaa Springet imellem det 42de og det 45de Aar, hvor de kunne gaa bort fra Hæren og over i Forstærkningen. Dette er borttaget her, og derimod stilles der i Udfigt, at disse Klasser kunne besættes ved Advancement fra Menige til Kapitain. Jeg tror derfor, at dette Landeværn trods Betænkningens Ord vistnok ikke er fuldt saa stærkt, hvad Organisationen angaar, som de nuværende Forstærkningsbatailloner. Med Hensyn til Ovelserne foreslaar det ærede Flertal, at de skulle gives de 2 yngste Aargange hvert andet Aar i 6 Dage, dette er ikke nogen stor Ovelse. Bataillonskredsene ere ikke saa ganske smaa, og man maa derfor gjøre Regning paa, at Mandskabet under Ovelse maa installeres paa de Steder, hvor det samles, hvoraf Følgen bliver, at de 6 Dage meget let bliver til 4. Regimentscheferne ville altsaa faae meget lidt Velilighed til at se deres Batailloner; i 4 Dage skulle de besøge 3 Batailloner, og de skulle helst se Bataillonerne ved Slutningen af Ovelsen, men det vil ogsaa være meget vanskeligt. Smidertid er det en Selvfølge, at et saadant Landeværn vilde være meget brugbart f. Ex. naar man havde en Befæstning, som gav det nødvendige Hold paa dets endnu ikke sammearbejdede Dele, men det er nu saa langt fra, at de Opgaver, som det ærede Flertal stiller disse Landeværnsafdelinger, er af denne Natur, at det tværtimod stiller dem Opgaver, som gjøre overordentlig store Fordringer til deres Agilitet, Dygtighed, Sammenhold osv. Undersøger man nemlig, hvad disse Landeværnsafdelinger skulle præstere, saa vil man finde, at der er to Ting, og den første af dem finder man angivet i Indledningen til Betænkningen. Der staar nemlig der, at de skulle kunne afvise saadanne mindre Angreb, der ikke ligefrem tilsigte en Besættelse af de paaagjældende Landsdele. Naar man f. Ex. tænker sig, at Sjælland var besat af vore Tropper, og man havde mindre Afdelinger ovre i Sylland, at vi f. Ex. havde Krig med vor sydlige Nabo, og at denne sendte f. Ex. en kombineret Brigade, bestaaende af Fodfolk og Rykteri med lidt Artilleri op i Sylland, saa var det altsaa imod denne Styrke at disse Afdelinger skulle ope-

reve; der kunde jo ikke fra Fjendens Side være Tale om at besætte Landsdelen med denne Styrke. Det er mærkværdigt, naar man ser tilbage, hvorledes det heromhandlede Landeværns hele Indretning og Ovelse ligner de Bestemmelser, der fremkom om Landevænet i 1801. Jeg vil af Hjertet haabe, at naar en saadan Eventualitet som den, jeg nys skilbrede, skulde indtræde, det da ikke vil ske, hvad jeg desto værre formoder, at dette Landeværns Skjæbne maa blive den samme som Landevænets i 1807. Ser man nu hen paa Vædringsforslagene, saa finder man deri den anden Bestemmelse for Landevænets Anvendelse. Der findes nemlig deri en Bestemmelse om, at det skal afgive et lokalt Forsvar imod mindre fjendtlige Strejkorps. Mine Herrer, hvorledes se mindre fjendtlige Strejkorps ud? Det er enten irregulære Tropper, fremføres af nogle Bøvehalse, og som ere uhyre bevægelige, som komme og forsvinde, eller det er regulære Afdelinger, hvortil man da vælger et Korps af nogle af de mest mobile Tropper, man har, under Ansørfel af de dygtigste Føvere. Nu spørger jeg, hvad tro De egentlig disse Landeværnsafdelinger ville kunne udrette ligeover for saadanne Strejkorps? Aldeles Intet. Jeg kan forsikre Dem om, at Landeværnsafdelingerne saa langt fra ville indgyde dem nogen Frygt, at de meget trostigt ville udføre deres Hverv. Nogle Eskadroner og et Par dygtige Kompagnier til Bogens under en flink Kommandør vilde være saadanne Korps en langt farligere Fjende, end alle Landeværnsafdelinger tilfammen. Endelig siger det ærede Flertal, at disse Landeværnsafdelinger skulle, naar Forholdene tillade det, kunne henlægges under Brigaderne; men det ærede Flertal maa dog huske paa, at vi kun have to Brigader, og at disse to stakkels Brigader, havde jeg nær sagt, allerede hver have 3 Regimenter. Naar disse nu yderligere skulde have 2 eller 3 Landeværnsregimenter til, saa vilde det dog virkelig blive en Brigadekommando, der var af en fuldstændig ueuropæisk Konstruktion; en Brigade paa 5 eller 6 Regimenter vilde sikkert være Noget, man endnu ikke havde set Mage til, men derfor vilde det ikke blive heldigere. Jeg tror derfor, at denne sidste Bestemmelse langt mere vilde lægge et Impediment paa disse Brigaders Bevægelse, end den vilde give dem en forøget Styrke. En Bestemmelse med Hensyn til Landevænet er vistnok meget rigtig og fornuftig, og den findes i Slutningen af Vædringsforlaget under Nr. 153, og gaar ud paa, at Landevænet ikke kan føres udenfor Rigets Grændser. Jeg erkjender, at denne Bestemmelse er fornuftig, men den er vistnok overflødig, thi jeg tror, at man ikke nogenstunde vilde falde i en sliq Fristelse.

Dermed har jeg i Korthed fremsat de Indvendinger, jeg har at gjøre imod Flertallets Forslag, og skal altsaa slutte med at sige de Grunde, jeg har fremsat, tilstrækkeligt ville oplyse, hvorfor